

“Ο Παντοδύναμος Θεός που γίνεται ένα ...ανίσχυρο Βρέφος”

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Μόσχας](#)

Μία μεγάλου Θεολογικού βάθους ομιλία απηύθυνε ο Πατριάρχης Μόσχας και Πασών των Ρωσιών, προς το πλήρωμα του κλήρου και στον απόηχο της Μεγάλης και Ιερής περιόδου της Γέννησης και της Βαπτίσεως του Κυρίου. Παραθέτουμε μέρος αυτής.

Αγαπημένοι αρχάριοι, αγαπημένοι του Κυρίου, σεβάσμιοι πρεσβύτεροι και διάκονοι, μοναχοί και μοναχές του Θεού, αγαπητοί αδελφοί και αδελφές!

Σας συγχαίρω θερμά όλους εσάς για τους λαμπρούς εορτασμούς της Γεννήσεως του Κυρίου και του Σωτήρος Ιησού Χριστού.

Το θαυμαστό γεγονός της ενσάρκωσης του Θεού, το οποίο έλαβε χώρα πριν από περισσότερα από δύο χιλιάδες χρόνια, σήμερα γεμίζει τις ψυχές μας με απεριόριστη χαρά. Τώρα ο Θεός έρχεται στη γη – και ένας άνθρωπος κοιτάζει στον ουρανό. Ο Δημιουργός και ο Παροχέας όλων των αγαθών εμφανίστηκε στον κόσμο, διότι με τη χάρη Του δεν μπορούσε να βλέπει βασανισμένους ανθρώπους από τον διάβολο ο οποίος νικήθηκε από την αγάπη.

Η ανθρωπότητα που εξαντλείται κάτω από το βάρος της αμαρτίας, πάσχει από την κατάρρα. Αλλά στο τέλος, άνοιξε η πόρτα του ουρανού. Ο Κύριος μας Ιησούς

Χριστός πήρε τη σάρκα από την ανθισμένη Παναγία – και το χερούβ, με το ξίφος, προστατεύει, πια, την είσοδο στον Παράδεισο. Το Θείο Βρέφος γεννήθηκε για να σώσει τον κόσμο.

Η ταπεινοφροσύνη του Θεού είναι ακατανόητη: είναι ο Παντοδύναμος Κύριος, ο Θεός, που συγχρόνως είναι ένα ανίσχυρο βρέφος για τους ανθρώπους. Δέχεται τη θνητή σάρκα και υποφέρει τις δυσκολίες της γήινης ζωής, που είναι οδυνηρή και επαίσχυντη. Και δεν το κάνει αυτό για χάρη των εκλεκτών – των προφητών, των δίκαιων και των πιστών υπηρέτων Του. Ο Χριστός έρχεται για καθένα από εμάς, Επιθυμεί τη σωτηρία όλων ανεξαιρέτως – αμαρτωλών και εγκληματιών, αδιάφορων και αμελητέων, δειλών και θυμωμένων, ακόμη και των δολοφόνων Του!

Ο Κύριος δεν απορρίπτει κανέναν, δεν αποθαρρύνει κανέναν, αλλά αντίθετα, δέχεται την ανθρώπινη σάρκα μας, την ανανεώνει με την ενσάρκωση του Θεού, την ταλαιπωρία του σταυρού. Και παίρνουμε την κοινωνία στο Μυστήριο της Ευχαριστίας και γινόμαστε ένα μ' Εκείνον.

Ωστόσο, δυστυχώς, σήμερα, βλέπουμε πώς τα κύματα της διαταραχής χτυπούν το πλοίο της Εκκλησίας, πώς μια θύελλα αντιπαράθεσης και αντίφασης κλονίζει την ενότητα των Ορθοδόξων πιστών, πώς οι άνθρωποι, γεμάτοι από τον εχθρό και τον πειρασμό, προτιμούν την πηγή του νερού σε μία λασπώδη μάζα και όχι στην πόσιμη πηγή. Σε μια τέτοια δύσκολη εποχή, όλοι πρέπει να θυμόμαστε ότι για τον καθένα μας ο Κύριος γεννήθηκε, σταυρώθηκε και αναστήθηκε, ότι ίδρυσε τη Γη, την Αγία, την Καθολική και την Αποστολική Εκκλησία. Ανήκοντας στην Εκκλησία, καλούμαστε να ξεπεράσουμε τις αναταραχές, τις συγκρούσεις, να θεραπεύσουμε σχίσματα, να βοηθήσουμε όσους βιώνουν την φρίκη του πολέμου και υποφέρουν από καταπίεση και αδικία.

Ο Κύριος δεν γεννιέται στις βασιλικές αίθουσες, αλλά σε μια άθλια σπηλιά, στο τελευταίο στάδιο της φτώχειας. Φαίνεται ότι ήταν σε χειρότερη μοίρα από οποιοδήποτε πλάσμα που γεννιέται.

Όμως, όλη η οικουμένη χαίρεται για τη λαμπρή γέννηση του Σωτήρος: οι άγγελοι τραγουδούν ύμνους εγκωμιασμού, οι ποιμένες θριαμβεύουν, οι μάγοι τον λατρεύουν και φέρνουν δώρα και μόνο η ζηλόφθονη καρδιά του Ηρώδη δεν θέλει να δεχτεί τη Θεία Αλήθεια, δεν χαίρεται, αλλά τρέμει, όχι από το φόβο του Θεού, αλλά από τη δειλία.

Κοιτάζοντας τώρα στο Θεϊκό Παιδί, τον Χριστό, βάζοντας τον εαυτό μας πρόσωπο με πρόσωπο με τη Θεία αλήθεια, θα απορρίψουμε το βάρος των παθών και της αμαρτίας που μας κάνει να σκοντάφτουμε